הגדה
של
פסח

בוא ואשק לך בני האדם,
עם ירק שדות ושמים של אור.
בתכך לא רוחץ עוד מחלאה ודם,
אך לבך מפרכס מזכך וטהור.

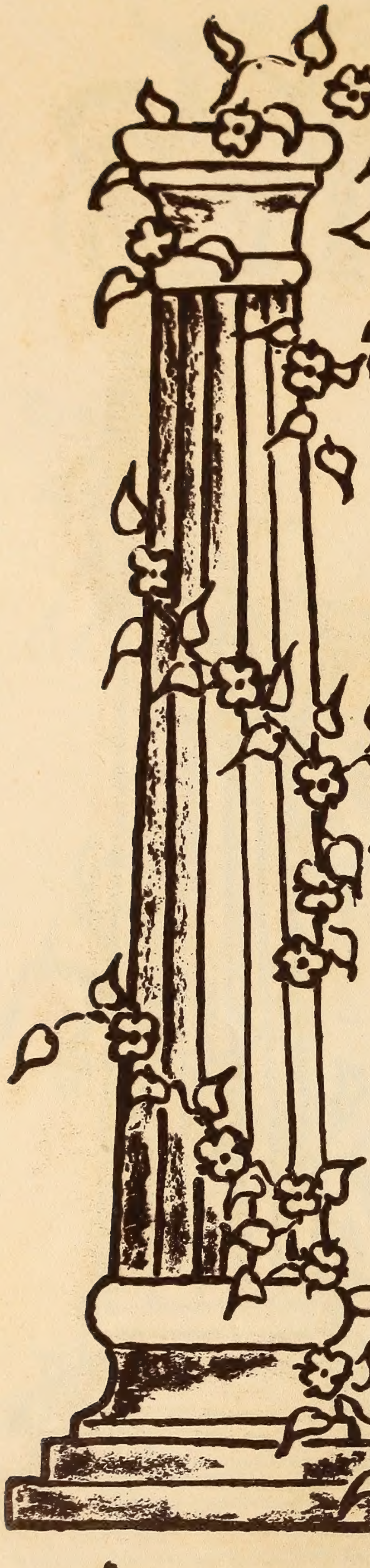
בוא ואניף אותך מטה ורם,
ולארבע הרוחות לדתך אבשר.
נבטו שבלים במרחב, ויש יום
והידד הקוצרים מלבבך יער...

כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ
וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ,
וַהֲבֵאתֶם אֶת עֹמֶר
רֵאשִׁית קְצִירְכֶם.

עֹמֶר עֹמֶר
תְּבוּאָה חֲדָשָׁה
נְאַגֵּד אֲגֻדִּים
בַּכָּר,
נְאַלֵּם אֲלוּמּוֹת
בַּכָּר.

שִׁבֹּל נָפְלָה תּוֹךְ הַשָּׂדֶה,
שִׁירַת קוֹצְרִים אַדִּירָה,
הַשִּׁבֳּלִים הַמְּזֻהָבוֹת
כּוֹרְעוֹת קוֹרְסוֹת
עִם הַשִּׁירָה.

אִסְפוּ בִּרְכַּת אֲדֹנָי
מִן הָהָר וּמִן הַגַּיְא!
מַלְּאוּ אֶת הַגְּרָנִים
בְּרָכָה לְרוֹב שָׁנִים.

לִקְרַאת אָבִיב נָרוֹן בְּקוֹל
נַכֶּה בַּתֹּף, נַרְבֶּה מָחוֹל,
תָּשִׂישׂ נִשְׁמַת כָּל חָי.
אֲשֶׁר זָרַע - יָגִיל, יָשִׁיר,
כִּי בָא, קָרֵב מוֹעֵד קָצִיר,
גָּמַל יְבוּל שָׂדַי.
גָּמַל יְבוּל שָׂדַי.

לִקְרַאת אָבִיב הֵיטִיבוּ רוֹן,
אָדָם וָנִיר, כָּרִים וָצֹאן,
כִּי בָּר מָלְאוּ שָׂדוֹת.
לְקוֹל חָלִיל רוֹעִים עָלִיז
יִשְׂמַח הָעֵדֶר עַל הַגֵּז
יִשָּׂא רַגְלָיו יִרְקוֹד.
יִשָּׂא רַגְלָיו יִרְקוֹד.

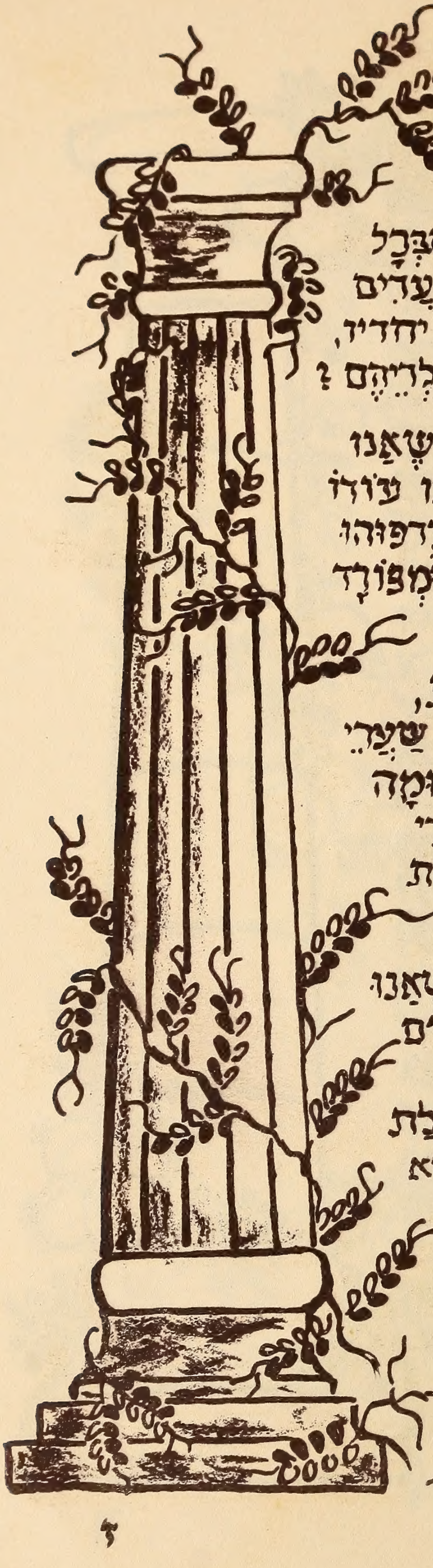
ענה דודי ואמר לי:
קומי לך רעיתי ולכי לך,
כי הנה הסתיו עבר
הגשם חלף הלך לו;
הנצנים נראו בארץ
עת הזמיר הגיע
וקול התור נשמע בארצנו
התאנה חנטה פגיה
והגפנים סמדר נתנו ריח.

דודי לי ואני לו
הרועה בשושנים,
לכה דודי נצא השדה
נלינה בכפרים.
נשכימה לכרמים
נראה אם פרחה הגפן
פתח הסמדר
הנצו הרמונים
שם אתן את דודי לך.

אֵינוּ עֲמָלֵנוּ -
כַּעֲמַל הַנְּמָלִים:
כָּל אִישׁ יָבִיא כְּעֹמֶר אֲלֻמּוֹת-
גְּדִישׁ-דָּגָן יָקוּם לְתַלְפִּיּוֹת;
וְשִׁבֳּלָיו פְּנִימָה,
פְּנִימָה הַשִּׁבֳּלִים.

רְאֵינוּ עֲמָלֵנוּ
הוּא עֲמַל הַנְּמָלִים --
שִׁמְרוּ, אֵיפוֹא, אַחִים
אוֹגְרֵי-הַבָּר
לְיוֹם מָצוֹר, יָעוּט אוֹיֵב וָצָר -
הַשִּׁבֳּלִים פְּנִימָה,
פְּנִימָה הַשִּׁבֳּלִים.

מה נשתנה הלילה הזה ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שבכל הלילות אנו סועדים לחוד והורינו סועדים לחוד, והלילה הזה אנו מסובין כאן כלנו יחדיו, שבת אחים גם יחד, אבות ובנים, הורים וילדיהם ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו יושבים כאן מסובין לפסח בביתנו ועמנו עודו בגלות, בודד ויתום בעמים, נישטמוהו וירדפוהו ללא חשך ? עד מתי ידוד בגוים, מפוזר ומפורד ללא ארץ ושמים ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו מספרים בו ביציאת מצרים בעוד שערי הארץ נעולים בידי שליטים והדרך חסומה בפני אחינו ואחיותינו ניצולי החרב ושרידי הכליון, הנושאים נפשם והמעפילים לעלות למולדת ?

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות, שאנו שמחים בעמל ובבוא האביב ועוד טרם הקיץ הקץ על שעבוד העמל ונצול האדם וגוי אל גוי עוד ישא חרב וגאולת האדם במלכות העבודה והשויון במלוא עולם טרם קמה וטרם נשלמה ?

מה נשתנה הלילה הזה ?

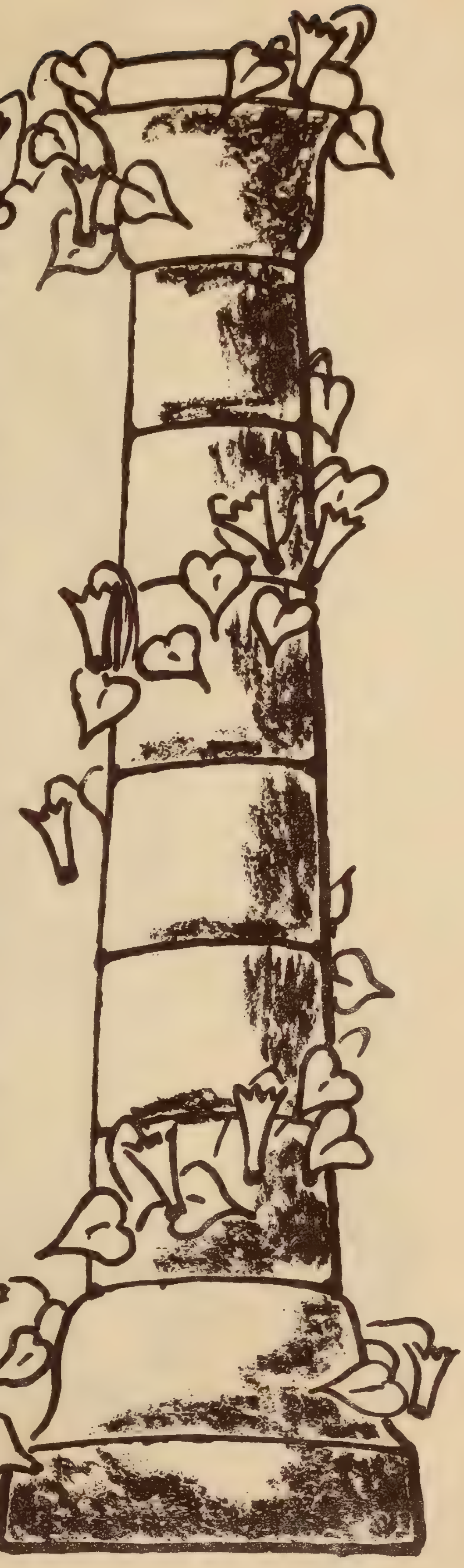
עֲבָדִים הָיִינוּ לְפַרְעֹה בְּמִצְרָיִם

אלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, את יעקב איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי ויהודה; יששכר זבולון ובנימין; דן ונפתלי גד ואשר; ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים: וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא; ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד, ותמלא הארץ אותם: ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף: ויאמר אל עמו, הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו; הבה נתחכמה לו, פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ: וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס; וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרץ ויקצו מפני בני ישראל; ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך: וימררו את חייהם בעבודה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך; ויהי בימים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו, ותעל שועתם אל האלהים מן העבודה;

וַיְהִי בַּיָּמִים הָהֵם וַיִּגְדַּל מֹשֶׁה
וַיֵּצֵא אֶל אֶחָיו וַיַּרְא בְּסִבְלֹתָם:
וּמֹשֶׁה הָיָה רוֹעֶה אֶת צֹאן יִתְרוֹ חוֹתְנוֹ
כֹּהֵן מִדְיָן, וַיִּנְהַג אֶת הַצֹּאן אַחַר הַמִּדְבָּר
וַיָּבֹא אֶל הַר הָאֱלֹהִים חוֹרֵבָה: וַיֵּרָא
מַלְאַךְ יְהוָה אֵלָיו בְּלַבַּת אֵשׁ מִתּוֹךְ
הַסְּנֶה, וַיַּרְא וְהִנֵּה הַסְּנֶה בּוֹעֵר בָּאֵשׁ
וְהַסְּנֶה אֵינֶנּוּ אֻכָּל: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אָסֻרָה נָּא וְאֶרְאֶה אֶת הַמַּרְאֶה הַגָּדוֹל
הַזֶּה, מַדּוּעַ לֹא יִבְעַר הַסְּנֶה: וַיִּקְרָא אֵלָיו
אֱלֹהִים מִתּוֹךְ הַסְּנֶה וַיֹּאמֶר אַל תִּקְרַב
הֲלֹם, שַׁל נְעָלֶיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד, אַדְמַת קֹדֶשׁ הוּא:
וַיֹּאמֶר יְהוָה רָאֹה רָאִיתִי אֶת עֳנִי
עַמִּי אֲשֶׁר בְּמִצְרָיִם, וְאֶת צַעֲקָתָם
שָׁמַעְתִּי מִפְּנֵי נוֹגְשָׂיו כִּי יָדַעְתִּי
אֶת מַכְאוֹבָיו: וְעַתָּה לֵךְ וְאֶשְׁלָחֲךָ
וְהוֹצֵא אֶת עַמִּי מִמִּצְרָיִם:

לֵךְ בּוֹא מִצְרַיְמָה וּבָאתָ אֶל הַנַּעֲנִים
וְהָאוּמְלָלִים, אֶל כָּל הַנֶּאֱנָחִים וְהַנִּדְכָּאִים
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כִּי עֲבָדִים הֵם - וְהֵם לֹא
יָבִינוּ; וְאָמַרְתָּ כִּי אוּמְלָלִים הֵם - וְהֵם
לֹא יֵדָעוּ; וְכִי גָּדוֹל עָנְיָם וּגְדוֹלִים
מֵאוֹיְבֵיהֶם וְנוֹרָא לַחֲצָם - וְהֵם לֹא
יַאֲמִינוּ; וּפָקַחְתָּ אֶת עֵינֵיהֶם וּבְחוֹזֶק־
יָד וְגָאַלְתָּ אוֹתָם:
וְעַם רַב יִמָּשֵׁךְ אַחֲרֶיךָ, אֲשֶׁר לֹא
יָדַעְתָּ וַאֲשֶׁר לֹא יְדָעוּךָ, וּמִקֶּרֶב כָּל
הָעָם אֲשֶׁר מִסָּבִיב אֲשֶׁר רַע וּמַר לָהֶם.
וְהָיִיתָ לְאַב הֲמוֹן אָדָם רַב וּלְרֹאשׁ
שְׁבָטָיו וְעָשִׂיתָ מִן הַתּוֹלָעִים - אָדָם,
וּמִן הָאָדָם - עַם, וּמֵעַפְרוֹת חוֹל - אֶרֶץ.

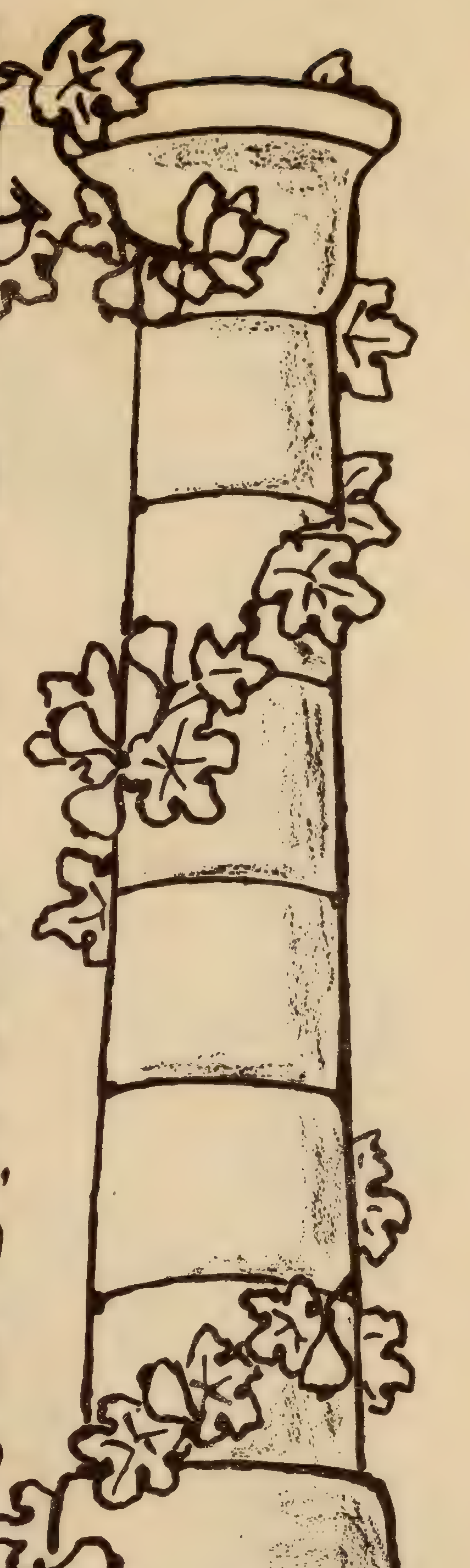

ויגד למלך מצרים כי ברח העם,
ויאסר את רכבו וכל רכב מצרים וירדפו
אחרי בני ישראל וישיגו אותם חונים על
הים: וישאו בני ישראל את עיניהם והנה
מצרים נוסע אחריהם וייראו מאד ויצעקו
ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים
לקחתנו למות במדבר? כי טוב לנו עבוד
את מצרים ממותנו במדבר!

ויאמר יהוה אל משה: מה תצעק אלי,
דבר אל בני ישראל ויסעו! ואתה הרם
את מטך ונטה את ידך על הים ובקעהו
ויבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה:
ויט משה את ידו על הים ויולך יהוה
את הים ברוח קדים עזה כל הלילה
וישם את הים לחרבה: ויבואו בני ישראל
בתוך הים ביבשה, והמים להם חומה
מימינם ומשמאלם: וירדפו מצרים
ויבואו אחריהם כל סוס פרעה רכבו
ופרשיו אל תוך הים: וישובו המים
ויכסו את הרכב ואת הפרשים וכל חיל
פרעה, לא נשאר בהם עד אחד:

אז ישיר משה ובני ישראל
את השירה הזאת:

אשירה ליהוה
כי גאה גאה
סוס ורכבו
רמה בים.

המו תועי מדבר,
באו מתוך השממה;
עוד הדרך רב עוד רבה המלחמה.
רב לכם לנוע, לנוד בערבה -
ולפניכם פרושה דרך גדולה, רחבה.
קומו איפוא נדים! עזבו את השממה!
אך אל יעל קולכם, דרכו עז בדממה
איש בלבבו ישמע קול אלה דבר:
„לך! היום אל ארץ חדשה אתה עובר!
לא, לא לחם קלקל, שלו ודגן שמים –
לחם עצב תאכל, פרי עמל ידים!
לא, לא אהל תהו ועליות שחקים –
בית אחר תבנה,
אהל אחר תקים!...

ר'ב

וישלח משה אנשים לתור את ארץ
כנען: ויעלו ויתורו את הארץ ממדבר
צין עד רחוב לבא חמת; ויעלו בנגב וי-
באו עד נחל אשכל ויכרתו משם זמורה
ואשכל ענבים אחד וישאוהו במוט
בשנים ומן הרמונים ומן התאנים:
וישובו מתור הארץ ויספרו ויאמרו:
באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם
זבת חלב ודבש היא וזה פריה:
אפס כי עז העם היושב בארץ, וה-
ערים בצורות גדולות מאד וגם ילידי
הענק ראינו שם: לא נוכל לעלות אל
העם, כי חזק הוא ממנו: והארץ אשר
עברנו בה ארץ אוכלת יושביה היא
וכל העם אשר ראינו בתוכה אנשי
מדות: ויהס כלב את העם אל משה
ויאמר: עלה נעלה כי יכול
נוכל לה.

היום אתם יוצאים
בחדש האביב
זכור את היום הזה
אשר יצאתם ממצרים
מבית עבדים.

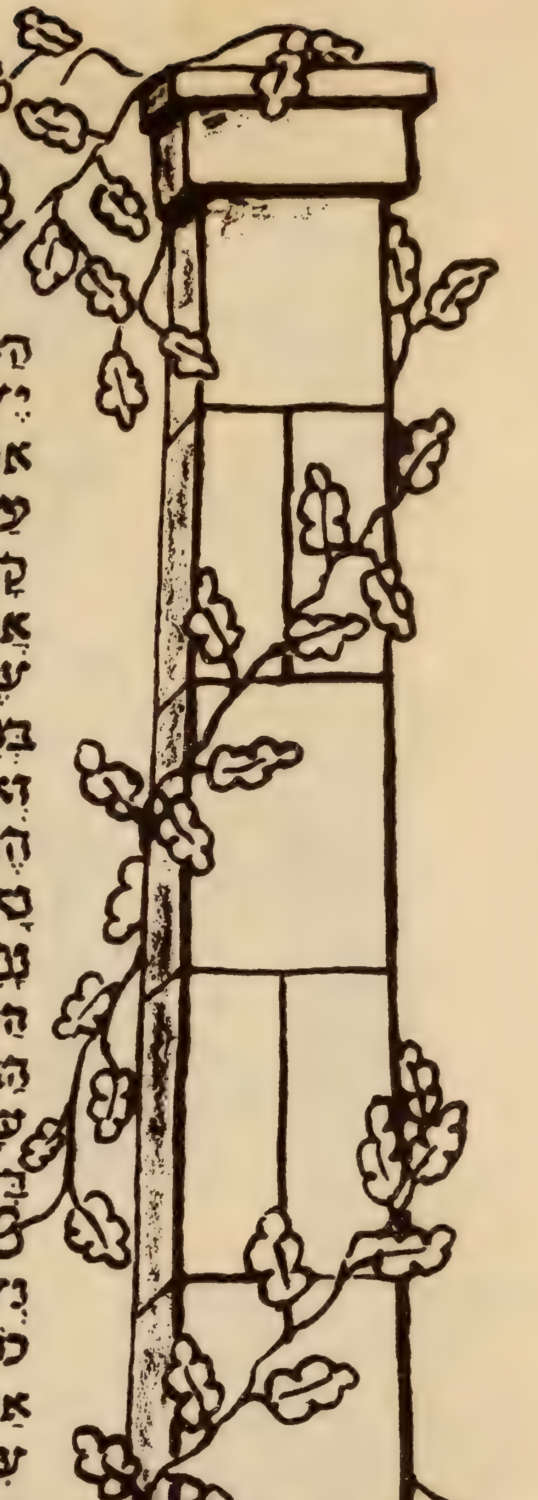
בצאת ישראל ממצרים
בית יעקב מעם לועז
היתה יהודה לקדשו
ישראל ממשלותיו
הים ראה וינוס
הירדן יסוב לאחור
ההרים רקדו כאלים
גבעות כבני צאן
מה לך הים כי תנוס
הירדן תיסוב לאחור
ההרים תרקדו כאלים
גבעות כבני צאן
מלפני אדון חולי ארץ
מלפני אלה יעקב

בכל דור ודור
חייב אדם
לראות את עצמו
כאילו הוא
יצא ממצרים,
מבית עבדים.

אתם שרידי הכידון ופליטי הרעב! שימו נגד עיניכם משא־נפש אחת: ישע ומפלט והשקט ארץ! כי לא על אמונתנו אנו נשחטים, בני־ישראל, לא על רשעתנו אנחנו נהרגים, לא על צדקתנו אנחנו נדקרים, לא על קדוש־השם אנחנו נשרפים; יד כל בנו רק מפני ששנואים אנו, ושנואים אנו מפני שכל בני־האדם הזאבים שונאים ושנואים, ואולם כל בני־האדם־הזאבים בארצותיהם המה, ואנו גולים, אנו זרים. נחדל־נא מהיות זרים בתוכם. ילכו נא בנינו מאתם. נבן בעד בני־בנינו ארץ, ארץ לא בשביל היום, ארץ בשביל המחרת, בשביל הדורות הבאים, בשביל יתומי הטבח לאחר עשרים שנה, לאחר חמשים שנה... לא למעננו, בשביל כל עמנו הרוה־דם אנו בונים בית.

וביום הזה־תהיינה עינינו אך נשואות ופקוחות, נשמור על שארית כחותינו. נקמה? אבל היכולים להנקם אחת? היש נקמה ממעשי בראשית ומכל שבעים הזאבים? היש גאולה לתהום דמינו? היש גמול ושלם לכל, לכל? תהיינה שפתינו סגורות. יהיו פנינו נחושים. יתגדל ויתקדש האדם העברי.

מִי יִתֵּן רֹאשִׁי מַיִם
וְעֵינַי מְקוֹר דִּמְעָה
וְאֶבְכֶּה יוֹמָם וָלַיְלָה
אֵת חַלְלֵי בַת עַמִּי
קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע
נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים
רָחֵל מְבַכָּה אֶת בָּנֶיהָ
מֵאֲנָה לְהִנָּחֵם.

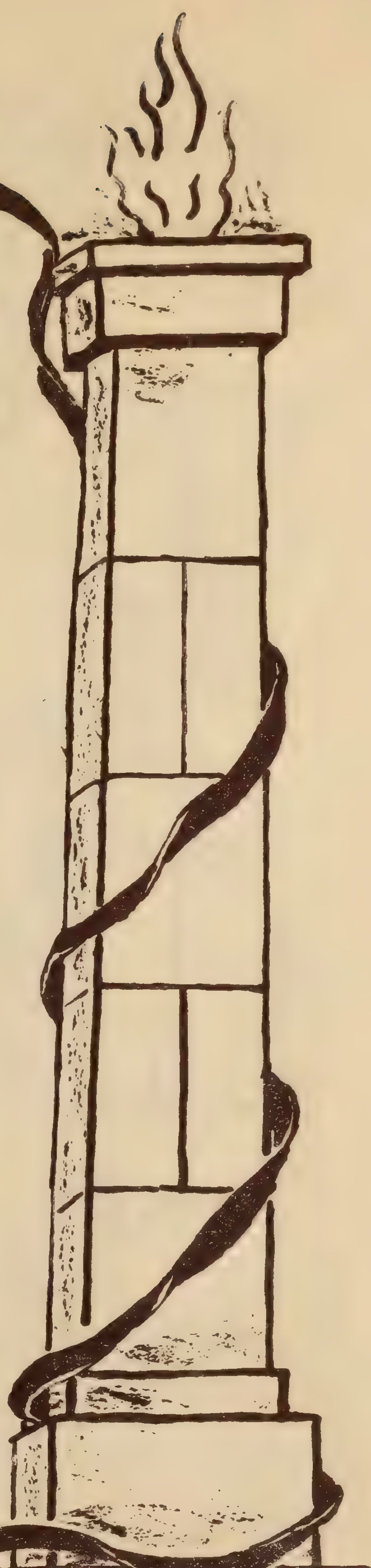
ר״ק

יזכור

את רבוא רבבות הנשמות של אחינו ואחיותינו אשר הושמדו בידי חיות אדם, אשר הובלו בקרונות המות ונשרפו במשרפות הזוועה ואשר נכלאו ועונו ומתו במחנות הסגר על כי מזרע היהודים היו...

יזכור את רבבות נשמות אחינו ואחיותינו אשר נפלו במערכות הקרב, אשר הופצצו בערי הפרזות ואשר גועו במצור ובמצוק ואבדו תחת החרבות ועיי המפלת...

יזכור את נשמות חברינו, גבורי העננות ומקדשי שם ישראל בגטאות, ביערות, במרתפים ובעבי האדמה אשר שמרו על הגחלת בלבבם ואמצו נושלים ודוויים, חשלו במחתרת וביאוש אחרון את מאכלת המרד והנקם וחרפו נפשם על כבוד העם וכבוד האדם...

יזכור

את נשמות אחינו המעפילים, אשר
אבדו בגבולות ובדרכים לא־דרך
ואשר הטבעו בגלים זידונים וידו
מצולות ואשר נפלו חלל בעמדם
בקרב מול צבא־גרשין בחופי
המולדת...

נזכור ואל נשכח, כי רק בזכותם
ובזכות כל המון בית ישראל, הגענו
הלום וכי למענם ולמען תת ניר לש-
ארית ישראל, נשארנו לפליטה...

נזרע את נאמנותם וגבורתם על
תלמי לבותינו.
ובליל חגנו תרון בנו אמונת האח־
על־פי־כן, כי עוד יוקם דמנו השפוך
ובריתנו יכון איתן וחסון ורב -
בית לעבודה, לאחוה ולעליה,
עם תקומת עמנו ותקומת
האדם בכל אתר ואתר...

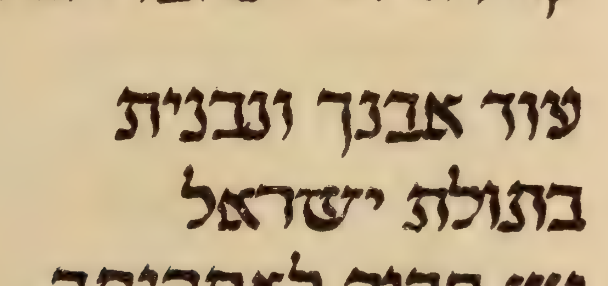
ריס

מִנְעִי קוֹלֵךְ מִבֶּכִי וְעֵינַיִךְ מִדִּמְעָה
יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתֵךְ וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב:

נַחֲמוּ נַחֲמוּ עַמִּי!
עַל הר גבה עלי לך מבשרת ציון!
הרימי בכח קולך, מבשרת ירושלים!
הרימי אַל תִּירָאִי!
אִמְרִי לְעָרֵי יהודה:
הִנְנִי מֵבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן
וְקִבַּצְתִּים מירכתי ארץ,
בָּם עִוֵּר וּפִסֵּחַ, הָרָה וְיוֹלֶדֶת יחדיו,
קהל גדול ישובו הנה:

עוד אבנך ונבנית
בתולת ישראל
יש תקוה לאחריתך
ושבו בנים לגבולם.

אַל יִיעַף הֶחָרוֹן, אַל תִּיבַשׁ הַדִּמְעָה
וּבְנַפְשֵׁנוּ תּוּקַד וְלָעַד לֹא תִּדְעַךְ עוֹד.
וּבְכָל קוֹרֶט דָּמָהּ שֶׁל תֵּבֵל זוֹעֲמָה
תְּחַלְחֵל תּוֹעֲבַת הַנְּבָלִים לֹא־נִשְׁכַּחַת.

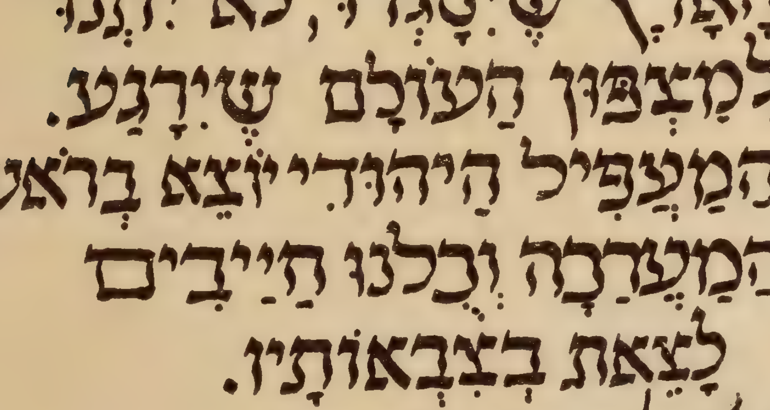
וּתְצַוֶּה לְבָנֵינוּ וּבֵן אֶת בְּנוֹ
יוֹרִישֶׁנָּה אַחֲרָיו וְלֹא עוֹד תִּשְׁקַע,
וְעַל לֵב דּוֹר וָדוֹר נִתְבְּנָה לִשְׂנוֹא
הַחַיָּה וּלְמַגְרָה בַּאֲשֶׁר נִגְלָה.

כֹּה לִשְׂנוֹא הֶחַיָּה וְלָעַד לֹא לִשְׁקוֹט
וַעֲקֹר אֶת אַרְסָהּ עַד אִם תַּם עִם שִׁנֶּיהָ
וְהַדָּם הַשָּׁפוּךְ, דַּם יוֹנְקִים, בָּהּ לִפְקוֹד
וְקַצֵּץ אֶת כַּפָּהּ בַּאֲשֶׁר תִּשְׁלְחֶהָ.

בכל יום ויום חיב אדם לראות את עצמו כמי שמכריע את הכף ליציאת מצרים או להארכת הגלות. והיו כל מעשינו מכונים לקריעת הים ולקבלת שבים.

על פני הים נטושים נושאי הדגל של צרת היהודים. הם לא יתנו לשערי הארץ שיסגרו, לא יתנו למצפון העולם שירגע. המעפיל היהודי יוצא בראש המערכה וכלנו חייבים לצאת בצבאותיו.

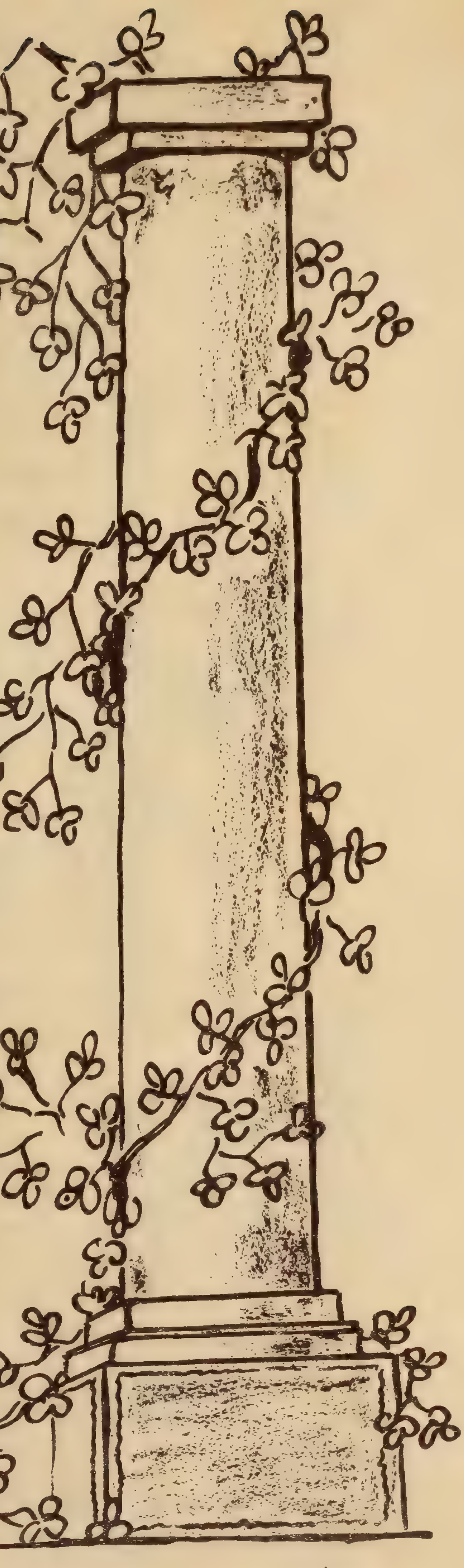

צי ישראל

שנות אלפים תנהדנה ספינות ותדדנה
בים הגדול אל חופי קיסריה וכרמל ואל רעש
סלעי ים־יפו בין דוברות כנענים עם סירות
המפרש ואניות־הקיטור מספינות הלוי עד
ספינת „הגנה" - יעדות בלימשוט מתרג-
שים בשבעים נמלים למקצה התיכון
עד קצו, צי דורות, צי אדיר, צי קדוש -
רועדים כל דברי הימים מרעש עגניו
ברומם ומזעק־קרשי ספוניו...
שאלו נמלי דור ודור ודרשו בחופי־יונ-
נים אם פקד לא פקדם אי־מתי בימים ובלי-
לות חשוכים, לנאפול העיר שאלו,
לפיראוס, קונסטנצה, מרסיל אם שבת
זה הצי מהבהל ספינותיו מנמל לנמל, אם
חדל מאין ישע ופדות, מהוריד רפסודות
אמללות להציל ישישיו מזדים, וטפו -
מימי טבח באים...
אי פנה עתיקה בתיכון בה עם ריח טחבים
צוננים לא יצנן גם מריח דמו? - קרקע
ים לי הגידו איה שם עצמות נטבעיו לא
תלבנה עם לבן צדפים ואלמוג?...
ובכל־זאת לא כלה נענוע תרניו מברכי-
שחרית ודגליו - בימים ראשונים -
מעריבים ערבים על הים, צבא
ספינות קטנות וגדולות מחופים
רחוקים וקרובים מסתער אל
חופי קיסריה ואל רעש
סלעי ים־יפו...

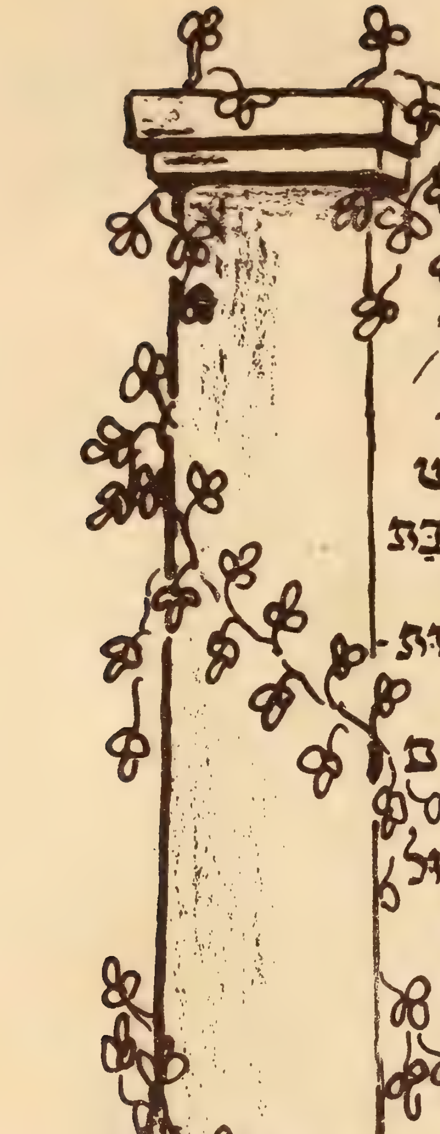
לאחי המעפילים לספות

אעקור נשמתי
ואפרוש לפניכם,
והיתה נשמתי צי ספינות עבורכם
על פני מים.

ואצית כאבי
ובער לפניכם,
והיה כאבי להבה עבורכם,
שלהבת לילות להאיר דרככם
על פני מים.

ואשלח זעמי,
ועמד זעמי
טור־מגן לפניכם ובלי־דין,
ויקום זעמי,
רב־חובל זעמי,
וילך לפניכם, וידליך את עמי
על פני מים.

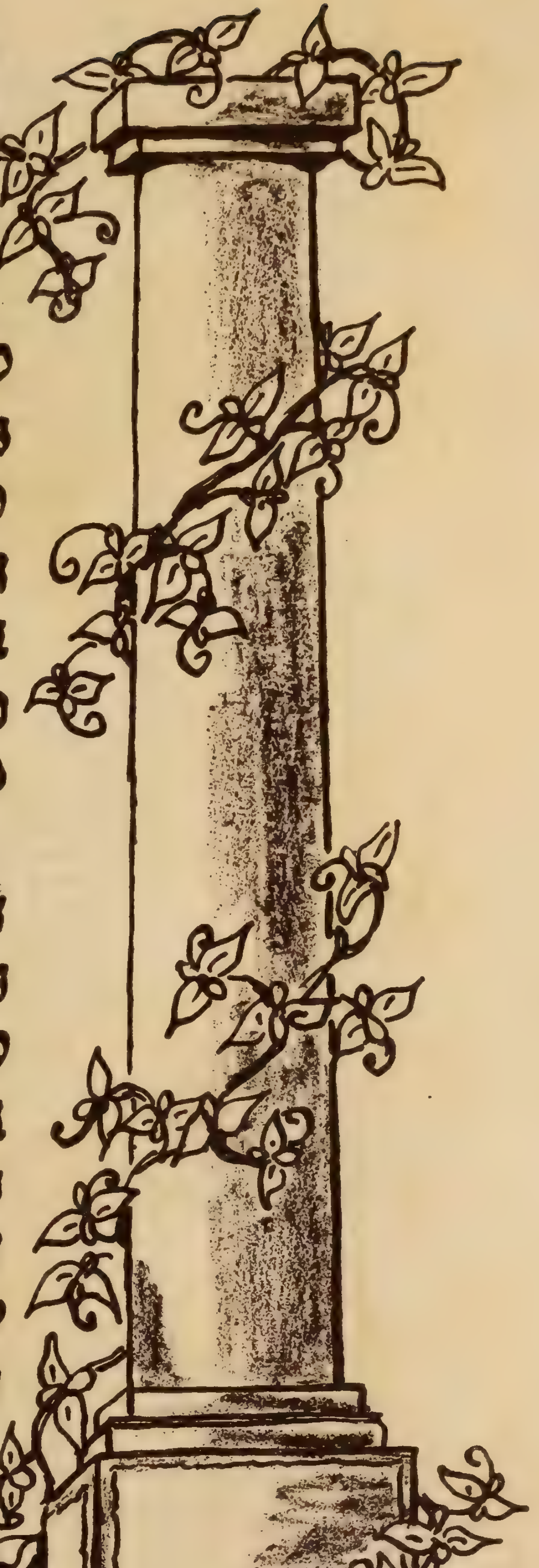
ויהי בנגב

במדבר: ויקומו בעז רוחם / בחור
ובחורה / מתנדבים בעם / אלף במספר,
וישכימו קום / וישאו מחוש ועד צריף /
ועד קומקום / ומחליל ועד עצים למ-
דורה / ודיר לצאן ולול לעוף / וערש
לתינוק / ודוד לתבשילין / ובגד לשבת
ולמועד / וטלית ותפילין / ומחרשה
ואת / ומלמד הבקר / וכתב הברית והעדות
הוא ספר הספרים / בו כתובה הארץ /
וכתוב הנגב וההר / לגבולות, לחצרים
ולעדרים /

ויסעו ויעברו באר-שבע / ויחנו אל מול
הישימון / ויהי עם הנץ החמה / ויתקעו
בשממה / יתד / ויהי אהל ויהיו
צריפים / ותהיינה נקודות / אחת-
עשרה ביום אחד / על גדר ושער
ומגדל -- / על אף המרי והחרון /
על אף החיל / על אף התיל / על
אף הרשע / והפשע / והזדון /
על אפם וחמתם / של נטויי גרון...

ישם מדבר
לאגם מים
ארץ ציה
למוצאי מים

בכל מערכות האנושיות
לחירות שם היינו, בכל שדה־
קטל של מדוכאים, בכל „יציאות
מצרים" של כל העמים וכל
הדורות, על גרדום ועל מוקד,
בבתי כלא ועל באריקדות.
מלומדי קרב אנחנו ומלומדי
מפלה. שבע נפול, שבע נקום.
עד בוא היום והיה דגלנו לדגל
החברה המשתחררת, עד יקום
האדם במלוא קומתו ויתגלה
לעין כל באור הנצחים הצפון
בו, כשדעתו רחבה ולבו טהור
וידיו באמנות וחיין חפש וצדק
ועבד אין, לא עבד עברי ולא
עבד כנעני, לא עבד כושי ולא
סיני, וכבוד כל אדם ראש־
פנה הוא לחברה המשתחררת.
בוא יבוא היום ההוא.

היתה עלי יד יהוה
ויוציאני ברוח יהוה ויני-
חני בתוך הבקעה והיא
מלאה עצמות: והנה רבות מאד על
פני הבקעה והנה יבשות מאד:
ויאמר אלי בן־אדם התחיינה הע-
צמות האלה ואמר אדני יהוה אתה
ידעת: ויאמר אלי הנבא על הע-
צמות האלה ואמרת אליהם
העצמות היבשות שמעו דבר ה׳:
הנה אני מביא בכם רוח וחייתם:
ונתתי עליכם גידים והעלתי עליכם
בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם
רוח וחייתם וידעתם כי אני יהוה:
ונבאתי כאשר צויתי ויהי קול כהנב-
אי והנה רעש ותקרבו עצמות עצם
אל עצמו: וראיתי והנה עליהם
גידים ובשר עלה ויקרם עליהם
עור מלמעלה ורוח אין בהם:
ויאמר אלי הנבא בן־אדם ואמרת
אל הרוח כה אמר אדני יהוה מאר-
בע רוחות באי הרוח ופחי בה-
רוגים האלה ויחיו: והנבאתי
כאשר צוני ותבא בהם הרוח
ויחיו ויעמדו על רגליהם חיל
גדול מאד מאד: ויאמר אלי
בן־אדם העצמות האלה

כל בית ישראל המה
הנה אומרים יבשו
עצמותינו ואבדה תקותנו
נגזרנו לנו: לכן הנבא ואמרת אלי־
הם כה אמר אדני יהוה הנה אני
פותח את קברותיכם והעליתי
אתכם מקברותיכם עמי והבא־
תי אתכם אל אדמת ישראל:
וידעתם כי אני יהוה ונתתי רוחי
בכם וחייתם והנחתי אתכם
על אדמתכם.

מזרה ישראל יקבצנו
ושמרו כרועה עדרו
עוד תטעי כרמים
בהרי שמרון
נטעו נוטעים וחללו.

הנה ימים באים
ונגש חורש בקוצר
ודורך ענבים במושך הזרע
והטיפו ההרים עסיס,
וכל הגבעות תתמוגגנה
ושבתי את שבות עמי ישראל
ובנו ערים נשמות וישבו,
ונטעו כרמים ושתו יינם
ועשו גנות ואכלו פרים
ונטעתים על אדמתם
ולא ינתשו עוד
מעל אדמתם.

כָּל דִּכְפִין

יֵיתֵי וְיֵיכוֹל, כָּל דִּצְרִיךְ יֵיתֵי
וְיִפְסַח!

אִם נָכְרִי פֹּה אַתָּה וְאֵין לְךָ
מִבְטָח,
בְּדֶרֶךְ הָרְחוֹקָה אִם כֹּחֲךָ תָּשׁ -
אָרוּר הַגֶּבֶר אָסָמוֹ לֹא יִפְתַּח,
מִפִּתּוֹ לֹא יַעֲנִיק לֶעָנִי, לָרָשׁ.

כָּל דִּכְפִין יֵיתֵי וְיֵיכוֹל, כָּל
דִּצְרִיךְ יֵיתֵי וְיִפְסַח!

לִדְבַר־אֵל כִּי תִצְמָא,
וְנַפְשְׁךָ תִּכְלֶה
לְאוֹר־יָהּ, כְּצִפּוֹר נִלְכֶּדֶת
בַּפַּח –
עָשִׁיר אֲנִי בָרוּחַ וְלֹא אֶכְלָא,
וְקַמְתָּ וּבָאתָ, אָחִינוּ הַמָּץ.

כָּל דִּכְפִין יֵיתֵי וְיֵיכוֹל,
כָּל דִּצְרִיךְ יֵיתֵי וְיִפְסַח!

ס ע ו ד ה !

דפוס לנגר - תל-אביב